

Adam Kołodziejski

Wicina, st. 4, gm. Jasień, woj.
zielonogórskie, AZP 65-10/4

Informator Archeologiczny : badania 26, 45

1992

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

obiektu obronnego zbudowanego na rzucie trójkąta. Uchwycono ostre załamanie wału. Pozostaje do wyjaśnienia, czy północny bok trójkąta u wierzchołka posiadał bramę. Z układu warstw i zabudowy wewnętrznej wynika, że jest to prawdopodobne.

Uzyskano drobne przedmioty z brązu (fragm. ozdób, groty strzał do łuku) oraz liczne ułamki ceramiki gospodarczej. Mniejsza niż w poprzednich sezonach liczba wytworów nieceramicznych wynika z tego, że w warstwach wału są one rzadko spotykane.

Wicina, st. 4
gm. Jasień, woj. zielonogór-
skie
AZP 65-10/4

Muzeum Archeologiczne Środkowego
 Nadodrza w Zielonej Górze

Badania prowadził dr Adam Kołodziejski. Finansowane przez Muzeum Archeologiczne Środkowego Nadodrza w Zielonej Górze. Pierwszy sezon badań. Osada kultury lużyckiej, okres halszacki.

Osada położona jest na płaskiej, piaszczystej łasze, wśród podmokłych łąk, 50 m na południe od wału grodziska. Od początku badań grodziska w Wicinie bezsporne były związki tej osady z obiektem obronnym. W okresie lipiec-sierpień 1992 r. wykonano przekop (dl. 55, szer. 2,5 m) przez osadę po osi wschód-zachód oraz w połowie długości wykonano drugi wykop (dl. 25, szer. 2,5 m) w kierunku południowym. Oba wykopy miały na celu uchwycenie zasięgu osady i rozpoznanie jej zabudowy i funkcji. Dla uzupełnienia wykonano trzeci wykop (dl. 45, szer. 2,5 m) na krańcu wschodnim po osi północ-południe, dający przekrój tej części osady.

Stwierdzono, że osada powstała przypuszczalnie w schyłkowej fazie istnienia grodu, a więc na początku okresu halszackiego D i istniała krótko, najwyżej kilka lat. Zabudowa miała charakter półziemiankowy i szalasowy bez trwałych konstrukcji. Jedynie w części południowo-wschodniej odkryto obiekt o rozmiarach 5 x 5 m składający się z kilku przepalonych warstw polepy. Wystąpił tam jedyny znaleziony przedmiot brązowy — duży, złamany przy ostrzu przecinak lub dłuto z rozklepaną główką (zbitą od użytkowania). Być może cały obiekt położony na krańcu osady związany był z produkcją brązu.

Na wszystkich działkach, na które dzielono wykopy (numeracja od A do Y) znajdowano mniejsze lub większe ilości ułamków naczyń gospodarczych oraz fragm. dużych urządzeń w rodzaju piecyków oraz żebranych, beczułkowatych konstrukcji z wypalanej gliny, które najprawdopodobniej służyły do zawieszania naczyń nad ogniskiem (paleniskiem). Liczne paleniska i płytkie jamy zasobowe wiązały się z zabudową. Osada zniszczona była wraz z grodem w gwałtownym najeździe. Jej funkcję należy określić z dużym prawdopodobieństwem jako osadę zastępczą na czas przebudowy grodu. Przebudowę taką sugerują ostatnie badania grodziska, które zniszczone było prawdopodobnie krótko przed zakończeniem przebudowy.

Zadowice, st. 1a, gm. Godziesze, woj. kaliskie patrz młodszy okres przedrzymski — okres wpływów rzymskich

Zawada, st. 1, gm. Zielona Góra, woj. zielonogórskie patrz wczesne średniowiecze